

זמן תפס"ן

זמן תפס"ן מכוון למקצב הזמן של הנוער,
ומהווה במה לאפשרות הופעתו של שיח חדש
שז'אק לאקאן כינה "הכאב של הנוער"

גיליון 63 | מחשבות בעת מחאה | יולי 2023

2	רות בנג'ו		דבר המערכת:
3-4	גלית בן זקן		שתיקת הדחפים
5-6	גבריאל שניידר		דיוקן נסיון
7-8	רות בנג'ו, איתי שוורץ		מערכת זמן תפס"ן מראינת את איתי שוורץ על המחאה
8	דניאל מאיר		תגובה/ קריאה לראיון עם איתי שוורץ
9-10	יעל צמרת		אי בידוד
11-12	מ.ה		הקול בראש
13	אגניה קרסנוז'ן		שורשים

זמן תפס"ן הוא כתב העת של עמותת תפס"ן: תחנה פסיכואנליטית לנוער

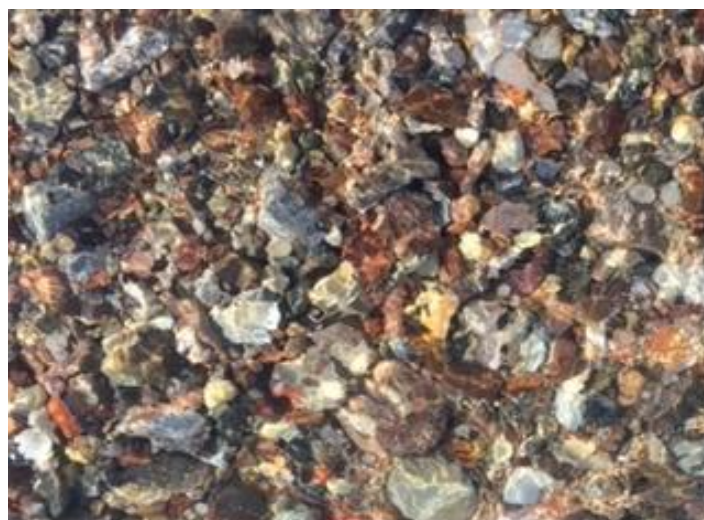
מערכת: (בני נוער) יאנה אברהמיאן, רומי אטיאס, מרים לימונוב
איתי עשהאל, יובל פרלמן, אליס צרב, מריה שוקלין

עורכים: רות בנג'ו, מוניב סבית, דניאל מאיר

דבר מערכת

רות בנג'ו

מחשבות בעת מחאה הוא הגיליון ה 63 היוצא לאור בעזרת הכותבים הנוכחים בו ; הן המבוגרים , הן בני הנוער והן אלה שבין לבין, החיילים. הגיליון מניח משחבות של כל אחד ואחד, לאו דווקא רק בהקשר של המחאה עצמה אלא הייתי אומרת בהקשר של הכתיבה. זמן תפס"ן הוא מקום של כתיבה, כתיבה אשר רבים הם הסופרים והמשוררים המעידים אותה כמקום של התרחשות, אלא שכפי שכותב המשורר רילקה לתלמידו "רוב ההתרחשויות מתחוללות במקום ששום מילה לא נכנסה אליו מעולם". איך אם כן מתחילים לכתוב? זאת שאלה עבורי שלא מפסיקה מלא להכתב. שאלה רפטיטיבית בכל רגע מול הדף. שאלה שהגוף, השפה, הזמן, המרחב מעורבים בה. הכתיבה לא תגיע בכוח, יש לחכות לה, זמן לא ידוע עד שתנכח במקום. ואז מתחילים, וכשמרגישים שזהו להיום אז מפסיקים, או שלא. מתעקשים. ואז מה שיפסיק אותה הוא הגוף. העייפות, העיניים שנעצמות, הגב שמתחיל להתכופף, הראש שמתחיל לכאוב, הבטן שמתחילה להשמיע קולות, היד שכואבת. כתיבה היא מחאה, מאבק. כתיבה היא אקט. גיליון 63 הוא אקט. אקט של הכותבים. אקט של איתי, החייל שהסכים להתראיין כדי לדבר על המחאה. כאקט. אקט של גלית בן זקן, המשתתפת בתוכנית המתבגר בכיתה ובקליניקה, המעידה על התמקמותה בפרקטיקה שלה כאקט, אקט הכתיבה של יעל צמרת, הנערה שכותבת על אי-בידוד, אקט של הנערה הכותבת את מה שהקול בראש. ואקט של גבריאלי שניידר אשר השתתף בסמינר מקום והתנדב לכתוב עבור זמן תפס"ן. בחיבורו דיוקן ניסיון, המופיע כאן גבריאלי כותב כי "נקודת הפתיחה שממנה מתחילים להניח את המילים בכתיבה, היא במהותה גם נקודת אמצע, כאשר הדף החלק ניצב ממול." נוכל לקחת את מילותיו אלה ולקשר אותן לגיליונות זמן תפס"ן. כל גיליון שנפתח הוא אמצע הדרך. חשבתי על כך, לקשט את הגיליון בתמונות של טקסטורות שונות, חומרים שונים שפגשתי באמצע הדרך כקונסטנט שרק על גביו מתחולל שינוי. אבל הקבוע נשאר, לא נעלם. כמו השורשים שמציירת הנערה אגניה. זו הזדמנות לברך את דניאל מאיר על הצטרפותו כעורך במערכת זמן תפס"ן אשר כבר הגיב לדבריו של איתי בראיון על צו השעה. הקוראים מוזמנים לקרא ולהגיב.

מן הטקסט לפרקטיקה ומן הפרקטיקה לטקסט.

שתיקת הדחפים

גלית בן זקן

איך מתמקמים מול מנהלים, מפקחים ונהלים ומול הורים ותלמיד, כאשר כל אלה מתקוטטים על גבי דחפיו?

יאיר, נער שקט ומופנם, מבנה גופו ילדי, מתבטא מילולית באופן מצומצם ומדוד, תלמיד בכיתה ז' בכיתת מצטיינים. יאיר אובחן בילדותו כסובל מהפרעת טורט ומטיקים ווקלים וגופנים. בתקופת המעבר לחטיבה, החלה הפרעת חרדה שהתבטאה במחשבות אובססיביות וטורדניות ובדחפים קומפולסיביים, אותם תיאר בפני: "קשה לשלוט בהם". דחפים אלו הובילו לפגיעה עצמית מתמשכת: חיתוך פרק ידיו בסכין, הטבעת עצמו במים ובליעת גופים שונים, כגון: בטרייה, אוזניה, אבן. באחת הפעמים כשהיה בפעילות חברתית אחר הצהריים, הרגיש שנער בן 17 ניסה ליצור אתו קשר מיני ובעקבות זאת בלע מחק. במהלך השנה האחרונה אושפז מספר פעמים על מנת לרוקן

מגופו את שבלע ולנסות להפחית את דחפיו באמצעות תרופות.

בתחילה, הקשר מצד הוריו של יאיר עם בית הספר נשען בעיקר על ענייניו הלימודיים ולאחר שיאיר ניגש לאחד מאנשי הצוות לספר שהוא מרגיש שהדחפים מתגברים או כשסיפר שפגע בעצמו, הוריו ביקשו ממנו שיפסיק לשתף את הצוות בעניינים אלו. הם מגיעים איתו למעק בפסיכיאטרי ולטיפול פסיכולוגי פרטי ואינם מעוניינים בקשר של הגורמים המטפלים ביאיר עם צוות בית הספר.

ההנהלה והפיקוח של בית הספר – אשר דוחפים לקבל מידע מלא מההורים אודות כל שמתרחש לגבי יאיר ואשר מובילים החלטות על המשך לימודיו במסגרת החינוכית הנוכחית – ניצבים מול נחרצות ההורים לשמור על יאיר ואת הפרעותיו בפרטיות. הרצון להמשך שגרת יומו של הבן ומנגד הימצאות מהלכים שיובילו להוצאת התלמיד משורות המסגרת החינוכית – שניהם נישאים על גבו של נער מוצף בחרדות שאינו מצליח להבליג את דחפיו ההרסניים ושמרגיש שעליו להשתיקם ולשתוק כדי לא לערער את האחר.

דווקא בשל כך שהתמקמתי באופן שאינו מזוהה במלואו עם השותפים, זיהיתי כי חרדת המוסד החינוכי טמונה בכך שרב הנסתר על הגלוי. בעיני צוות בית הספר הנסתר מצוי בגישת ההורים שאינם מוכנים לקבל את הצורך בשקיפות לגבי בנם מחד, ובערעור שנוצר בכל דחף שלא נשלט בעיקר בשל ההשלכות מהאימה שהוא מעורר ואשר מעמידה את יאיר בסיכון ממשי בכל פעם מחדש מאידך. חרדת ההורים נעוצה ברצונם העז לשמור על יאיר עד כמה שניתן ממחלתו ומהתערבויות נוספות, לאפשר לו שגרת חיים המעסיקה נער בגילו ולסנן רעשי רקע מיותרים שעלולים להציף בו שוב ושוב את דחפיו האימתניים. בתוך הפרנויה של כולם יחד וכל אחד לחוד – שיתכן שחלק מהשלכותיה בכך שכל הצדדים מתמקמים בנחרצות רבה מידי בעמדותיהם – בחרתי לפעול בגישה שתביא כל שותף וכל בעל תפקיד, המחזיק בעמדתו כמוחלטת ומנסה למשוך לכיוונה, לפרוס את האמת בה הוא אחוז שאין מנוס מלבד להשמיעה במלואה, עם כל הכאב הכרוך בכך. כאב רב נמצא שם בכל עמדה והתמקמות. האפקט המשמעותי שאני מזהה בתהליך זה הוא החמלה האנושית שהצליחה לבוא לידי ביטוי ולידי ההפחתה המסוימת בנחרצות להתמקמות בעמדה.

בתוך כל אלה חרדתו ודחפיו של יאיר, שלעיתים נראה כי עבור האחרים הפך לשחקן משנה וכאילו עדיין אין לו מקום משלו להתמקם בו, עדיין ניכרים במילותיו ובמעשיו. אני מרגישה שאיפשהו, אי שם, נמצאת אמת שעדיין לא בקעה ממנו במלואה ושאני, בהתמקמות משלי, מוכנה לקבל את שיבוא.

כמו הפעם האחרונה בה הוא ניגש אלי ואמר: "עכשיו אני אומר רק לך את האמת....". אמת ששוב תגרור ערעור של האחר.

דיוקן של ניסיון

גבריאל שניידר

המפגש שלי עם רעיונותיו של לאקאן לא מגיע מעמדה של בעל הכשרה, יותר כעובר אורח. איני סטודנט לפסיכולוגיה או מטפל, מעורבותי וענייני בלאקאן הגיע מהמפגש עם נפשי והרצון לדבר בשפתה. אבי היה פסיכולוג (לאקאניאני) ואמי פסיכותרפיסטית. תורשה. אצהיר מראש בענווה שאיני כותב עם או למען תשובה, רק בעבור שאלות.

ב"רגעי ההווה", אסופה של מכתבים ומאמרים של וירגינייה וולף היא כותבת "רק בלהניח דברים במילים אני עושה אותם שלמים... תענוג גדול לחבר את החלקים המבותרים יחדיו." אקדים ואומר שאני מרשה לעצמי לתרגם בחופשיות את הפסקה הזאת, מספרה שלא תורגם לעברית מעולם, מאמונתני שכל צורה ושימוש בשפה מלכתחילה, הינו ניסיון לתרגם. לחבר את החלקים המבותרים יחדיו. בפסקה זו וולף כותבת על הכתיבה עצמה, אך המילה אינה מופיעה. בכל זאת מורגשת. באיזה חסד מבלבל יכול דבר שאינו נכתב להיות מורגש?

רמז לזה אולי בא לידי ביטוי בכפילות היפה במילה שכן מופיעה, whole שיכולה גם להישמע כ hole.

אותה מילת יחס שאינה כתובה, זו שמצביעה על הכתיבה בתור אחד המוענים של מסר זה, יכולה להתקיים באותו חור דמיוני. זה שמקבל ביטוי בחוסרו. דוגמא טובה אולי למה שהתכוון וויטגנשטיין כשאמר שהבלתי ניתן לביטוי בא לידי ביטוי במבוטא. החיבור למילים אינו מייצר שלם, אלא מצליח לשרטט מפה יותר מדוייקת (מחוסרה של אחת) של מיקומם של החורים, המכתשים, אלה שבתוכם מה שאינו נאמר מהדהד בין דופני קירות המערה לנצח, מאז ומתמיד, באמצע תמידי. נקודת הפתיחה שממנה מתחילים להניח את המילים בכתיבה, היא במהותה גם נקודת אמצע, כאשר הדף החלק ניצב ממול. כאשר האובייקט עליו מניחים את השפה

כבר נוכח. הדף החלק כחלל נפשי, נדמה כאילו מזמין להבין, לפרש, אך באפשרותו ניתן רק להצביע. במילותיו של ז'ורז' פרק, "לתאר את החלל: לכנותו בשם, לשרטט אותו, כמו אותם משרטטי מפות נמלים, שהציפו את החופים בשמות של נמלים... עד שלא הפריד עוד אלא סרט רצוף של טקסט בין הים ליבשה."

בתוך השפה, כולנו כימאים. שטים על ספינה חצי טרופה, מחכים לפגוש באופק המשורטט על מפת הסמלים בנמלים בעלי שם. בהזדמנות לפגוש בדבר מה שאפשר להצביע עליו, לא עם משמעות או מסקנה, רק עם חסדה של נקודת המגוז. של ההיקש. של הנומיניציה. אותה סירה מופיעה בכתיבו של רולן בארת, בתיאורו שהסובייקט שמתבטא במילים או מבטא במילים הוא "כמו הארגונאוט המחדש את ספינתו במהלך מסעו מבלי לשנות את שמה... כי עבודת השפה היא לתת לאותו משפט הטיות שלנצח יתחדשו". לנצח? הרבה זמן הוא הנצח. אולי נצח בשיח זה הוא לא רק תיאורו של זה שתמיד ממשיך, אלא גם זה שבתוכו הסוף ממשיך מלא להתקיים. צורה של ממשי שלא מפסיק מלא להיכתב. אולי בגלל זה אנו לא יכולים בעת הדיבור לתת ביטוי מילולי לרגעים בהם אנו

משתמשים בסימני פיסוק. כי בעת סערה על ספינה רעועה, אין זמן לחשוב מתי התחיל אותו מסע ואיפה צפינו שיגמר, רק לנסות לפענח מה הוא הנטיב היעיל ביותר לנמל הקרוב ביותר. למסמן הקרוב ביותר. זה שגם כאשר יורדים אליו מהספינה, אחרי רגעים רבים של טלטלות מהגלים, בסחרור ומחלת ים מבלבלת, קשה להרגיש אותו כקרקע יציבה. אפשר אולי ברגע זה להניח בתיעוד לאותו בלבול, שהוא אחד הסימפטומים למחלת הים הזו, את מילותיה של ניקי ג'יובאני:

”אנגלית אינה שפה טובה

להביע דרכה רגשות

אני מאמינה כך בגלל

שלרוב אנשים מנסים לדבר אנגלית

במקום לדבר דרכה

איני יודעת

אולי זה שיר מטופש”

כך אמסגר את דברי. באותה מסגרת הקושרת knots, ושאיננה תוכל לעולם knots, את המצויר במילים אלו. מה היה לי לאמר ללא עזרתם של כותבים אחרים, איני יודע מחוסר יכולתי להבין האם אני כמו השפה, במילותיה של ג'יובאני, מדבר אותה או בעזרתה. אני מוצא את עצמי בדומה לה באמצע תמיד.

הדבר היחיד שאני יכול להצביע עליו בביטחון הוא שכל צורה של דיבור או מפגש עם השפה הינו רק משיכת מכחול בעת ציור דיוקן של ניסיון. ובכל זאת אולי מילים אלו - מטופשות.

ראיון עם איתי שורץ

חייל בן 21

רות ב. שלום איתי, תודה שהסכמת להתראיין בכתב העת זמן תפס"ן (תחנה פסיכואנליטית לנוער) זמן תפס"ן הוא כתב עת בו כותבים בני נוער ומבוגרים, חברי תפס"ן, מורים, אנשי חינוך, פסיכואנליטיקאים, אומנים.

אני רואה אותך הרבה בהפגנות בקפלן, בהרצליה, ברעננה, מה מניע אותך?

איתי אני לא רוצה לחיות במדינת הלכה. במהלך השנים המושג מדינת הלכה השתרש עם המושג תאוקרטיה ישראלית ואני מרגיש שאם תהייה מדינת הלכה תהייה כפייה דתית.

רות ב. איך תתבטא הכפייה הדתית?

איתי למשל רוצים לחוקק חוק של הפרדה בשמורות טבע. בסוף זה יכול להיות חוק שהכול יהיה סגור בשבת. אז מצד אחד זה נותן הטבה לדתיים ומצד שני זה מצמצם אפשרויות לחילוניים או לערבים, וללהטבים. החוקים של ההדרה מפחידים.

רות ב. אתה מכיר עוד קבוצות בני נוער שמגיעות להפגנות?

איתי לא באופן אישי. אבל יש קבוצות מחאת-נוער ולפעמים גם הם באים. אני פשוט כבר בן 21, אני חייל בצבא אז לא משתייך לקבוצות של בני נוער.

הפרקליטות הצבאית הודיעה בפייסבוק שהשתתפות בהפגנות לא פוליטיות לכן אני יכול להשתתף בהפגנות.

רות ב. למה אתה חושב שחשוב שבני נוער יגיעו להפגנות?

אני חושב שבני נוער מאוד מודאגים לעתיד שלהם. הם גילו שקהלת כותבים ומעדכנים את ספרי הלימוד שלהם ובספרים נכתבים נקודות מבט חלקיות שמתאימות לעולם האולטרא שמרני שלהם.

רות ב. איך היית רוצה לראות את המדינה?

איתי שוויון לכולם. שלא ישפטו אנשים לפי דת וגזע אלא לפי התכונות שלהם.

רות ב. זה שוויון?

איתי אני מתכוון שכל אדם יישפט לפי האישיות שלו וכל מקרה לגופו ועדיין שיהיו גבולות וחוקים שמוודאים שלא יהיה מצב של פגיעה במצב של אחרים. שחוק לא ייטיב עם אחד ויפגע באחר.

רות ב. איך מדינת ההי-טק משתלבת בשוויון?

איתי לכסף יש יתרונות וחסרונות. אני מציע שמי שיש לו יותר כסף ישלם יותר מיסים לטובת מי שאין לו.

רות ב. מה אתה חושב על המקצועות ההומניים שהורדו ממקצועות הליבה לטובת העתיד הטכנולוגי?

איתי אני חושב שהם חשובים לא פחות. יש מקצועות בחיים שדורשים ידע בתחום ההומני לכן אני חושב שמקצועות החובה בבגרות צריכים להיות מתמטיקה, אנגלית, אזרחות, עברית, תנ"ך,

ספרות, היסטוריה ועוד מגוון למי שירצה להרחיב כי לא כולם אוהבים מתמטיקה. אנחנו מדינה יהודית וזה מחייב אותנו לדמוקרטיה כי העם היהודי, בהיסטוריה שלו, הוא עם שסבל הכי הרבה גזענות שהגיעה לשיא בשואה לכן חשוב לשמור על המדינה כמדינה יהודית דמוקרטית.

רות ב. אתה חושב שלימודי התנ"ך וההיסטוריה יכולים לשמר את המדינה היהודית?

איתי אני חושב שבתנ"ך יש הרבה מסרים לחיים, כמו משל יותם, משל הכרם ומשל החוח והארז.

רות ב. לאן אתה חושב שהמהלך מוביל?

איתי אני מקווה שהמהלך הזה יהפוך את ישראל למדינה דמוקרטית חזקה יותר.

האפשרות השנייה היא דיקטטורה, מדינה פאשיסטית, משיחית ומצורעת.

רות ב. מצורעת? עד כדי כך?

איתי כמו שדרום אפריקה הייתה מצורעת בתקופת האפרטהייד וכמו צפון קוריאנה כיום בגלל גגיעה שיטתית בזכויות אדם.

רות ב. אם כך איזה פעולה היית מציע לעשות חוץ מהפגנות?

איתי ש: חינוך לדמוקרטיה בבתי ספר, חוץ מזה האמת שלא חשבתי על זה ממש.

רות ב. אז זאת יכולה להיות אופציה טובה לעשות פעולה שתחולל משהו?

איתי כן

רות ב. אפשר לומר שמלבד ההתמדה שלך והנחישות שלך להשתתף במחאה ברעננה, בהרצליה, בתל אביב, הוספת עוד פעולה על גבי הסכמתך לדבר ולהתראיין בגיליון זמן תפס"ן?

איתי כן, אפשר לומר שהרעיון עלה לנו תוך כדי השיחה.

רות ב. מה אתה עוד אוהב לעשות?

איתי אני אוהב לגלוש בים. מכיתה ה' אני גולש, בזמן הפנוי שלי אני בעיקר גולש עם קבוצה.

אני אוהב את תחושת המים והגלים. זה כיף וזה משחרר. אני גם רוכב באופניים בעקר עם אב שלי. את האהבה לים קיבלתי מאמא שלי ואהבה לאופניים מאבא שלי.

חוק על כל דבר!

תגובה/ קריאה מאת דניאל מאיר

קראתי בהנאה את הראיון עם איתי וחס ליבי על הדאגה שעולה מדבריו ועל היותו פעיל בעיצוב מאפייני השלטון במדינתנו. פגשתי בדבריו אזכור החוק וצפה שאלה, אולי תמיהה שאני מפנה אליך הקורא.

האומנם נדרש חוק לעניין הפרדה בשמורות הטבע שמועלית על ידי איתי? האם בעלי האמונה אינם זכאים לביקור בשמורות טבע מתוך כיבוד אמונתם? אם זה לא מתאפשר, כיצד יתקיים השוויון עליו מדבר איתי? הדוגמה נוגעת לדת ואמונה, אולי לא במקרה. האם זה חוק שבכלל ניתן לאכיפה?

וכך אנסח את התמיהה המרכזית שעלתה בדעתי:

מה כל כך מייחד את מדינתנו שנמצא "צורך" שכזה לחוקק חוק על, כמעט, כל דבר?

אי-בידוד

יעל צמרת, כיתה יא, הכפר הירוק

אני מביט בה. ככל הנראה לאורך זמן רב מן הרגיל, כי היא מבחינה במבטי. "מה?" היא שואלת. "כלום" אני עונה. היא מושכת בכתפיה. "זה רק... רק שלא ציירת הרבה זמן" אני אומר, מסתכל על הקנבס הלבן והמאובק, שנשכח מיותר. אך עתה הוא מוצב מולה במלוא תפארתו, לצידו שוכנת פלטת צבעים מיובשים ומכחולים נוקשים. "לא עשיתי הרבה דברים הרבה זמן. לא הייתי הרבה זמן" היא עונה בדיבור קטוע, כנאבקת לחלץ את מילותיה. אי בודד. יש בתוכה אי בודד. אני רואה אותו מבעד לעינייה, פיסות של חול וים שנמצאות מעבר למבטה. אני לא אחד משלושת הדברים

שהיא הביאה אליו, אך אני בטוח שלקחה איתה פנס. אף פעם לא יהיה חשוך באי שלה, היא אף פעם לא תפחד. באי הבודד שלה אין קליטה, כך תוכל לברוח משיחות זום או עבודה. הוא עמוק בתוכה, והיא מבקרת בו לעיתים. יש ימים שלמים שהיא מעבירה באי שלה. פעם הייתה בו גאות, המים הגיעו אל חולות האי שלה, שטפו אותם. וכאשר האי נתקף גאות, הייתה גם בעיניה הצפה. גם בתוכי יש אי בודד. כמו כתם דיו על דף לבן, הוא בולט כעצם זר, ואיני יכול להתעלם מנוכחותו. האי רודף אותי, ואני אותו. כשאני מתבודד באי שלי, אני לא לוקח אליו דבר, מנסה לשרוד שם כמה שאפשר. תמיד עוגנת לצידו סירה קטנה, שמחכה להשיט אותי מן האי, למשוט אותי מהבדידות. אני לא יודע איך האי שלה נראה, אבל יש בו את כל מה שהיא צריכה, כי היא נשארת בו, ונוח לה, ואני משתדל שלא להחזיר

אותה בחזרה. האי שלי מרגיש לי לא טבעי. כשאני בו אני תמיד מנסה לחפש איים בודדים אחרים, אנשים בודדים אחרים. אך האי שלי בלב הים, רחוק מכולם. לכן אני עולה על הסירה פעמים רבות. מתחיל בשייט שלי לעברו, ובמהרה מסתובב וחוזר בחזרה אל היבשה. אין על האי עץ דקל, או חול זהוב. הוא פשוט נמצא שם, אי ולא יותר. חסר צורה, חסר משמעות. האי שלה מקושט, אני בטוח בכך. אולי ערסל תלוי בין שני עצים ושמיים עם זוהר כסוף של ירח. אך בסופו של דבר, איני מכיר את האי שלה, והיא לא את שלי. כי באי הזה אף אדם לא יכול לבקר, מלבדי. עד שהחלטתי להעלות אותה על סירתה.

איני יודע מדוע, ויותר מכך, איני יודע מדוע הסכימה. אך מצאנו את עצמנו על סירה רעועה ושטנו אל האי הבודד שלי. היה קצת צפוף, הסירה לא התאימה לשניים. אך בידה היה משוט אחד, ובידי השני, וכך הגענו אל האי. הוא היה נראה לה שונה, זר. היא לא הרגישה שלוה, אך לא אמרה דבר, וכך גם אני, שוב לא הרגשתי שליו על האי הבודד שלי. לאט זה קרה. לא יכולנו להתנגד, או למחות. רק לעמוד ולראות איך לנגד עינינו שני האיים הופכים לאחד. לאי בודד אחד. האי שלי נאסף וחבר

לאי שלה. ואנו עמדנו דוממים וראינו איך הכל קרה. הבדידות נעלמה מן האי, וכל שנשאר היה ערבוב שלי ושלה. של האי שלי ושל האי שלה. המקום הפחיד אותה, ואותי הפחיד שהיא פחדה. לכן חזרנו בחזרה ליבשה. היא לעולם לא תהיה יותר בודדה, לא תשוב עוד להסתגר בתוך עצמה, באי שלה. על הקנבס שלה התגבשה דמותו של אדם. "זה קשה לצייר בני אדם, לא?" אני אומר "כי הרבה פעמים יוצאים מהקווים, והאדם כבר לא אדם. צריך להיזהר שלא לצאת מקווי האדם."

היא לא עונה.

הקול בראש

מ.ה

יש לי קול בראש,	אבל הסוף הזה לא נגמר
קול שלא עוזב אותי,	וזה כמו לחכות ליפול לתוך בור של משהו
קול שבחיים לא נגמר,	שכ"כ מפחיד אותך
כמה שאני אנסה,	ולאט לאט את מגלה
כמה שאני אצעק,	שזה כבר לא מפחיד הבור הזה,
רק לי יגמר הקול,	מה שיותר מפחיד זו הנפילה הזאת שלא
כי הקול שלו בחיים לא נגמר.	מפסיקה,
לא משנה מה אני עושה,	ואת פשוט מרגישה כ"כ הרבה דברים,
לא משנה איפה אני,	ולרגע רק לרגע הוא שותק
לא משנה מה אני רוצה,	ואת מפסיקה לפול,
משנה רק מה שהוא רוצה,	ולרגע רק לרגע
אז אין כבר מה לעשות, אין!	זו כבר לא נפילה,
ואני נכנעת,	זה ריחוף שמרגיש כ"כ טוב,
אני נכנעת רק כדי שיפסיק לצעוק,	זה ריחוף שמרגיש שאת יכולה הכל,
רק כדי שאולי, אבל רק אולי לרגע,	כל עוד תקשיבי לו,
הוא יסתום, הוא יעזוב אותי, הוא ישחרר!	כל עוד את עושה מה שהוא אומר,
וזה לא עובר,	אבל זה רק לרגע וזה נגמר
ואני נופלת וזה כמו תהום בלי סוף,	ואת שוב נופלת.
כי את נופלת ונופלת	את יודעת שאת חייבת לנסות לעוף למעלה,
ואת מחכה כבר לבום הזה,	אבל לא סתם לרחף, לעוף למעלה
את מחכה כבר לכאב הזה של הפגיעה ברצפה,	ולרסק את הבור הזה, כדי שלא תפלי לתוכו
את מחכה כבר שתוכלי להרגיש יציבה	יותר.
וכל מה שעובר לך בראש זה	ואם יש לך חברים טובים
עוד קצת, עוד קצת והוא יעזוב אותי,	ומשפחה תומכת זה יותר קל לעוף למעלה,
עוד קצת וזה יגמר.	אבל את עייפה
	ואת לא רואה את הקצה,
	את כ"כ עייפה אבל אסור לך,

אסור לך לוותר

ובסוף, בסוף, את מגיעה למעלה
וכל הדרך למעלה כולם אומרים לך,
את תראי, את תראי שתחזרי למעלה
את תראי שתהי יציבה ורגועה
והכל יחזור להיות כ"כ טוב,
אבל את מגיעה למעלה
ובום הזכוכית מתפוצצת,
זה לא כמו שדמיינת,
הוא עדיין צועק אבל מה?
עכשיו, את, עכשיו את יכולה

לצעוק עליו בחזרה

והוא יצעק יותר חזק
אבל את תצעקי עליו יותר חזק ממנו
ואת תראי, את תראי שבסוף
הוא יפול לבור
והוא כבר לא יהיה קול בראש שלך
הוא יהיה מחשבה אבודה
שפעם שמעת
ועכשיו זה כבר מאחוריך

נחשים : צילום, תכלת בראון בספארי רמת גן.

השורשים שלי

אגניה קרסנוז'ין, כיתה ז', יפו

ציירתי עץ קטן וצעיר כי אני עדיין קטנה.

הצבעים שבחרתי לעלים מתייחסים לתחביבים או תכונות האופי שלי:

אהבה לבישול

ציור

מוזיקה
ושירה

הסתגרות

את הצבעים האלה אפשר לראות גם בשורשים. כך אני מראה כי הרבה מהתכונות שלי עברו אלי מקרובי המשפחה שלי.

עננים מעל העץ – הם ההורים שלי. הם דואגים לי כמו עננים שנותנים גשם לעץ, ומכסים אותו מהשמש החמה.

הפרחים ליד העץ – זה הדברים הטובים בסביבה שלי שהם הדוגמה בשבילי.

השורשים, הם אנשים זקנים או מתים.

בחרתי להשתמש בחוטים כי הם מבטאים בשבילי קשרי משפחה.